

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ.— Βασβολδὸς Κρεστόθσκη: ΕΚΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ:
Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παν.
Πανᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδέρσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙ-
ΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Οὐ μόνον βαθέως συγκεινημένος ἦν ὁ
πρίγκηψ, ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι ἂν ὁ Φραγ-
κίσκος, ὁ εὐγενὴς ἱππότης, ἡδύνατο δε-
κάκις νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του,
τὸν στρατάρχην Βουρβόνον, ὡς δολοφόνον
τῶν γυναικῶν καὶ προδότην, ὁ κόσμος
ὅλος ἡδύνατο ἴσως νὰ συγχωρήσῃ τὸν
προδότην, θὰ κατεδίκαζεν ὅμως τὸν φο-
νέα καὶ θὰ ἐδικαίωσεν τὸν βασιλέα.

Ἐνώπιον τῆς σκέψεως ταύτης πάντα
τοῦ Πομπερὰν τὰ ἐπιχειρήματα κατέπε-
σαν.

Ἄμα ὡς ἡ Κλοτίλδη ἀπηλλάγη τῶν
δεσμῶν, περιήγαγε κύκλῳ ἐκπεπληγμένα
βλέμματα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντη-
σαν τοὺς τοῦ Βουρβόνου συνέθλιψε τότε
διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον, ὡς εἰ ἤθελε
νὰ ἀποδιώξῃ τὰ σκοτίζοντα τὸν νοῦν τῆς
νέφρ.

Ὁ στρατάρχης ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ
τῇ εἶπε μετ' οἰκειότητος:

— Δεσποινίς, μὲ ἀναγνωρίζετε;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κόρη· εἰσθε
εἰς ἐκ τῶν φιλοξενουμένων τοῦ κόμητος
δὲ Μονσενύ.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησε
προσηλῶν ἐπ' αὐτῆς διαπεραστικὸν βλέμμα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸ ἤκουσα, κύ-
ριε, ὑπέλαβεν ἀπλῶς ἡ Κλοτίλδη.

Τοσαύτη ὑπῆρχεν εἰλικρίνεια εἰς τὸ
βλέμμα καὶ τὴν φωνὴν τῆς, ὥστε ὁ δούξ
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀλη-
θείας τῶν λόγων τῆς.

— Ὡς βλέπετε, εἶπεν ἀποτεινόμενος
τῷ Πομπερὰν, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος εἰς
τινα γωνίαν, οὐδὲν ἤκουσεν.

Ὁ Πομπερὰν ἔδραξε τὰ χεῖλη· ἐγίνω-
σκεν ὅτι εἰς τινὰς στιγμὰς δὲν ἔπρεπε νὰ

ἀνθίσταται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πρίγκη-
πος. Ὁ δούξ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν Κλο-
τίλδην.

— Λοιπὸν, κόρη μου, προσέθηκε μετὰ
μειδιάματος εἰρωνείας, δύναμαι νὰ βασι-
σθῶ εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σου;

— Εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου; ἐπανελά-
θεν ἡ Κλοτίλδη προσπαθοῦσα νὰ συγκε-
ντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς· ἀλλ' ἀλη-
θῶς... νομίζω ὅτι εἶδα ὄνειρον... ἤ-
κουσα ὁμιλίαν... Τί ἤκουσα λοιπὸν;

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐφρικίασεν.

— Ἀ! ἐνθυμοῦμαι... Ἔχετε δίκαιον,
γνωρίζω τὸ ὄνομά σας, ἐκλαμπρότατε!

Καὶ προσκλίνουσα μετὰ σεβασμοῦ,
προσέθηκεν:

— Εἰσθε ὁ κύριος στρατάρχης.

— Δυστυχῆς! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ
τείνων πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἤθελε
νὰ κρατήσῃ τὴν ἄφρονά ἐκείνην ὁμολο-
γίαν.

— Βλέπετε καλῶς, κύριε δούξ, ὅτι ἤ-
κουσεν, εἶπε ψυχρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς
ὁ Πομπερὰν.

Ὁ στρατάρχης ἐφάνη σκεπτόμενος πρὸς
στιγμὴν.

— Εἰς τὴν θέσιν τῆς, μία κατάσκοπος
πίπτουσα εἰς τὰς χεῖράς μας, ἤθελε προ-
τιμήσει νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγνω-
ρίσῃ... Δεσποινίς, προσέθηκεν, εἰπατέ
μοι εἰλικρινῶς διατί ἤλθατε εἰς τὴν αἵθου-
σαν ταύτην;

Ἡ Κλοτίλδη ἔδειξε τοὺς νάνους.

— Ἦλθα νὰ περιμείνω τοὺς φίλους
μου, ἐκλαμπρότατε, διότι ἔσπευδα νὰ
φύγω ἀπὸ τὸν πύργον καὶ μοὶ ὑπεσχέθη-
σαν νὰ μὲ βοηθήσουν.

— Εἰν' ἀληθές! εἶπον ὁμοῦ ὁ Μουσε-
ρὸν καὶ ἡ Σεβρόττη.

— Ἦμην ἐδῶ πρό τινῶν στιγμῶν, ἐξ-
ηκολούθησεν ἡ Κλοτίλδη, ὅτε ἤκουσα
κρότον πτερινιστῆρων· ἐφοβήθην τότε καὶ
ἐπειδὴ ἡ αἵθουσα αὕτη δὲν ἔχει ἄλλην ἔ-
ξοδον ἐκρύβην ὀπισθεν τοῦ παραπετάσμα-
τος τοῦ παραθύρου. Τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς
νὰ θέλω, ἔμαθον ἐν μυστικόν, τὸ ὅποιον
ἐπρωτίμων νὰ μὴ ἀκούσω.

Ὁ στρατάρχης ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Ὡμοσον, φίλη μου, ὅτι μέχρι τῆς
στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ,
εἰς οὐδέναν θὰ εἶπης, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε
διὰ τῆς βίας, εἴτε διὰ τιμᾶς, εἴτε διὰ
χρήματα τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐκ τύ-
χης ἔμαθες.

— ὦ! ἐκλαμπρότατε! ἐψιθύρισεν ἡ
Κλοτίλδη ἐρυθρίασασα, ἀλλὰ λησμονῶ
ὅτι εἶμαι δυστυχῆς κόρη, πλάνης καὶ ὅτι
μὲ τιμᾶται πολὺ ἐμπιστευόμενος εἰς τὸν
ὄρκον μου. Ἐν τούτοις...

Ὁ Πομπερὰν προεχώρησε καὶ λαμβά-
νων ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἀργυροῦν ἐσταυ-
ρωμένον καὶ περιάπτον:

— Ὡμοσον ἐπὶ τῶν ἱερῶν τούτων κει-
μηλίων, εἶπεν αὐτῇ, καὶ ἐγὼ αὐτὸς θὰ
ἔχω ἐμπιστοσύνην ὡς καὶ ὁ κύριός μου.

— Δὲν δύναμαι, κύριε δούξ, ἀπήντησεν
ἡ Κλοτίλδη χωρὶς νὰ διστάσῃ καὶ ἀπω-
θούσα τὸν ἐσταυρωμένον καὶ τὸ περιά-
πτον μετ' ἀνεκφράστου συγκινήσεως.

— Ἀρνεῖσαι νὰ ὀρκισθῇς, δεσποινίς;
ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης ὀργίλως. Ὁ Πομ-
περὰν λοιπὸν εἶχε δίκαιον;

Ὁ Πομπερὰν ἐμειδία.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ προ-
φέρω τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον μοὶ ζητεῖτε,
καὶ διότι δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω· ὁ
ὄρκος αὐτὸς δὲν ἔχει ἀξίαν δι' ἐμέ.

— Ἴδου λοιπὸν, κύριε δούξ, εἶπεν ὁ
Πομπερὰν μεθ' ὕψους θριαμβευτικοῦ, εἰς
τί σᾶς ἐκθέτει ἡ ἱπποτικὴ γενναιοφροσύ-
νη σας.

Ἡ Κλοτίλδη ἔμενεν ἀπαθής.

— Ἐμαθον ἀκουσίως τὸ μυστικόν σας,
εἶπε τῷ κυρίῳ Βουρβόνῳ. Εἰς ἀντάλλα-
γμα θὰ σᾶς εἶπω τὸ ἰδικόν μου καὶ θὰ ἐν-
νοήσατε διατί δὲν δύναμαι νὰ ὁμώσω τὸν
ὄρκον, τὸν ὅποιον ζητεῖτε. Εἶμαι Οὐγο-
νόττη, ἐκλαμπρότατε.

— Οὐγονόττη! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρ-
χης ἀτενίζων ἐκπληκτος τὴν ἡρεμον καὶ
ὕπερῃφανον νεαρὰν κόρην, ἥτις δὲν ἐδί-
στασεν ἡρωϊκῶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλή-
θειαν. Ἀληθῶς, φίλη μου, ποσῶς δὲν ὁ-

μοιάζει πρὸς τὰς κυρίας μας τοῦ παλατίου τῶν Τουρνέλ καὶ τοῦ Φοντενεβλώ.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε ταπεινῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶχες δίκαιον, κόρη μου, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ, νὰ ἦσαι εἰλικρινής. Τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν σου ρέει εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ αἱ πυραὶ ἀνάπτονται δι' αὐτούς· ἀλλὰ Κάρλος ὁ Βουρβόνος δὲν θὰ εἶναι οὔτε προδότης σου οὔτε δῆμιός σου. Εἶμαι ἤδη βέβαιος ὅτι θὰ φυλάξης τὸ μυστικόν μου, ὁ δὲ λόγος σου ἀξίζει πρὸς ὄρκον. Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες καίονται διὰ τὴν πίστιν αὐτῶν δὲν γνωρίζουσι νὰ προδίδωσι.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀκούσασα ἡ Κλοτίλδη ἐφοικίασε καὶ ἠτένισε μηχανικῶς τὴν μεταμφέσιν τοῦ ψευδοῦς θωρακοφόρου.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἠννόησε τὴν ἔννοιαν τοῦ βλέμματος ἐκείνου καὶ ὠχρίασεν. Ἀλλ' αἶφνης ἠκούσθη κλαγγὴ ὀπλων καὶ κρότος ἵππων ἐν ταῖς αὐλαῖς.

— Τί σημαίνει ὁ θόρυβος οὗτος; ἠρώτησεν ἐκπληκτός ὁ στρατάρχης.

Ὁ νάνος ἀπῆλθε ταχὺς ὡς ἀστραπή.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανεῆλθε τεταραγμένος καὶ πελιδνός.

— Ἐ! τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησεν ἀνυσύχως ὁ Πομπεράν πειρώμενος νὰ γελάσῃ. Μήπως ὁ διαβολὸς ἐξεπόρθησε τὸν πύργον τοῦτον;

— Κἄτι χειρότερον, ἀπήντησε πνευστιῶν ὁ Μουσερόν. Εἶναι ὁ βασιλεὺς!

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξαν οἱ δύο θωρακοφόροι ἀτενίσαντες ἀλλήλους μετ' ἀπελπισίας.

— Ἀλλ' ἡ γέφυρα εἶναι κάτω ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Μουσερόν.

— Ἐλθετε λοιπόν, σύντροφε, εἶπεν ὁ Πομπεράν σβύνων τὸν λαμπτήρα.

Καὶ πάντες εἰσεχώρησαν ἐν σιγῇ εἰς τὸν μακρὸν διάδρομον ἐν μέσῳ βαθέους σκότους.

Ζ'

Ὁ σιδηροὺς κλωδός.

Ἡ λαμπρὰ τοῦ βασιλέως συνοδία συνέμιξε διαβαίνουσα πληθὺν χωρικῶν, οἵτινες ἤλπιζον νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν καὶ ν' ἀποθαυμάσωσι, μακρόθεν τοῦλάχιστον, ὅλην ἐκείνην τὴν πληθὺν τῶν εὐγενῶν, τῶν ἀπαστραπτόντων ἀνακρόκου καὶ χυσοῦ. Ἀλλ' ἡ γέφυρα ἀνυψώθη ἀποτόμως, οἱ δὲ δυστυχεῖς, οἵτινες ἀφρόνως εἶχον εἰσχωρήσει ἐν αὐτῇ, κατέπεσαν φύρδην μύγδην εἰς τὸ ὕδωρ τῶν τάφρων, ἐν μέσῳ τῶν γελώτων τῶν συντρόφων τῶν.

Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμὴν ὁ στρατάρχης, ὁ Πομπεράν καὶ οἱ δύο νάνοι ἤτοιμάζοντο νὰ διέλθωσι τὴν γέφυραν, εὐρέθησαν αἶφνης φυλακισμένοι. Ἐν τούτοις, ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη βαθμηδόν, αἱ δὲ αὐλαὶ ἤρξαντο ἐρημούμεναι, ὅτε οἱ φυγάδες ἔστησαν πρὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔνθα τὸ βασιλικὸν συμπόσιον εἶχε παρατεθῆ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ ἕνεκα τοῦ

καύσωνος. Διέκρινον Φραγκίσκον τὸν Α', μετὰξὺ τοῦ Βριόν καὶ τοῦ Βονιβέ. Ὁ βασιλεὺς ἔτρωγεν εὐχαρίστως καὶ ἐγέλα ἐκ καρδίας διὰ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ἃς διηγεῖτο ὁ ναύαρχος. Χαρὰ ὑπερβάλλουσα ἐβασίλευεν εἰς τὴν πλουσιωτάτην ἐκείνην τράπεζαν.

Μειδιάμα καταφρόνησεως συνέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ στρατάρχου.

Ἐμειδία ἄρᾳ γε ἀναλογιζόμενος τὴν παραδοξὸν σύμπτωσιν, ἐξ ἧς ἠνοῦντο μοιραίως ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὁ τυραννικὸς κύριος καὶ ὁ λειποτάκτης ὑπῆκοος;

Ἐμειδία ἀναλογιζόμενος τὴν παραδοξὸν ἀντίθεσιν, τὴν ὑπάρχουσαν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως, οὔτινος τὴν προτεραιάν ἔτι ἦτο σχεδὸν ἴσος, ἢ μήπως ἐσκέπτετο μετὰ πικρίας διατί ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ὁ μὲν ἔφερεν ἐορτάσιμον στολὴν, ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης αἰθούσης, περιστοιχούμενος ὑπὸ τόσων συνδυαζυμῶν καὶ προστατευόμενος ὑπὸ μυρίων βραχιόνων, ἐνθ' ὁ ἄλλος, ἀφανὴς ἐν τῷ σκότει καὶ φέρων θώρακα στρατιώτου, δὲν εἶχεν εἰμὴ ἓνα προγεγραμμένον ὡς φίλον;

Ὁ Πομπεράν παρετήρησε τὴν συγκίνησιν ταύτην καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ στρατάρχου.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἔλθετε· εἴμεθα πολὺ πλησίον τοῦ βασιλέως.

— Μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν! ὑπέλαβεν ὁ δοῦξ ἀτενίζων ἀπειλητικῶς τὸν Φραγκίσκον, ἤθελα νὰ τὸν ἐβλέπα πλησιέστερον ἔτι, ἀλλ' εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ εἴμεθα ἴσοι.

Εἶτα, λαμβάνων τὸν Πομπεράν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος ἀπεμακρύνθη ταχέως.

— Ἀγαπητέ Πομπεράν, εἶπε μετ' ὀλίγον, πρὶν σκεφθῶ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν βασιλέα, νομίζω ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ ζητήσωμεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν. Ἐμπρός, τολμηρὲ σύντροφέ μου, εὔρε τὸν τρόπον.

— Ὁ Διδιὲ μόνος ἠδύνατο νὰ μᾶς βοηθήσῃ· ἀλλὰ πῶς; τὸ ἀγνοῶ.

— Βεβαίως ἂν σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα τῷ ἔλεγα: «εἶμαι ὁ στρατάρχης», θὰ προσεπαθεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἔστω καὶ θυσιαζόμενος.

— Ἡ μάλλον θὰ ἐθυσιάζετο, χωρὶς νὰ σᾶς σώσῃ. Πολλοὶ μᾶς γνωρίζουσιν ἤδη καὶ οὔτε ἓνα ἐμπειπιστευμένον ἔχομεν πλέον, ἐκλαμπρότατε. Ἀρκεῖ μία ἄφρων λέξις, μία κραυγὴ χαρᾶς, μία στιγμὴ ἀπερισκέπτου ζήλου νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Τί νὰ πράξωμεν λοιπόν;

— Εἰς τὴν τύχην λοιπόν· ἃς παρακαλέσωμεν τὸν Διδιὲ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Πομπεράν.

Ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὴν Σεβρέτην καὶ τὸν Μουσερόν, οἵτινες, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως, δὲν ἔπαυσαν περιφερόμενοι πλησίον τοῦ κυρίου των, ἱστάμενοι φρονίμως εἰς ἀρετὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἀμφοτέροι ἐσπευσαν.

— Ἐκλαμπρότατε; . . . ἠρώτησεν ὁ νάνος προσηλῶν ἐπὶ τοῦ ψευδοῦς θωρακο-

φόρου τοὺς πλήρεις εὐφυίας μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

— Φίλε Μουσερόν, μήπως γνωρίζεις ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν πύργον;

— Ἀλλοίμονον! ἐκλαμπρότατε, ἡ ἔλευσις τοῦ βασιλέως καθιστᾷ ἀδύνατον, διὰ τὴν νύκτα ταύτην τοῦλάχιστον, πᾶσαν ἀπόπειραν φυγῆς. Οἱ φύλακες πανταχοῦ ἐδιπλασιάσθησαν, καὶ εἰς πᾶν βῆμα θὰ συναντήσωμεν γνωστὸν πρόσωπον.

— Ἀς ἐξετάσωμεν ψυχρῶς τὴν θέσιν μας, διέκοψεν ὁ Πομπεράν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δοῦκα. Εἰς ὠρισμένην ὥραν, ὅταν θὰ γίνεταί λόγος ἐν τῇ ὁμηγύρει περὶ τοῦ κυρίου Βουρβόνου, ὅπερ δὲν θὰ βραδύνη νὰ συμβῇ, ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν βασιλέα περὶ τῶν δύο ἱππέων, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη. Θὰ ἐπαινέσῃ τὸν ζήλον αὐτῶν διὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, καὶ τὴν προθυμίαν των διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου. Ὁ βασιλεὺς, ματαιόδοξος, ὡς γνωρίζετε, θὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τοὺς δύο τοὺτους ἄνδρας διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ παρουσίᾳ τῶν αὐλικῶν του καὶ τότε. . .

— Ἐχεις δίκαιον· τοῦτο θὰ συμβῇ.

— Νὰ καταφύγωμεν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πύργου διὰ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἀπῆλθομεν πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως, εἶναι ἀδύνατον. Οἱ ἵπποι μας, δεδεμένοι πρὸ τῆς σκιάδος τοῦ ἀρχιτρικλίνου, θὰ μαρτυρήσωσι τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μας.

— Ἀλλως τε, ἂν ἀνακαλυφθῶμεν ἐπονειδίστως κεκρυμμένοι εἰς τινὰ ἀχυρῶνα! Ἐλα δά! κἄλλιον νὰ συλληφθῶμεν καὶ ν' ἀποκεφαλίσθωμεν!

— Μουσερόν! εἶπεν ὁ Πομπεράν μετὰ μικρὰν σκέψιν, φέρε μας τὸν Διδιέ· ἀπὸ αὐτὸν μόνον ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ αὐθέντου σου. . . Πήγαινε.

Οἱ νάνοι ἀπῆλθον πάραυτα δι' ἀντιθέτων μερῶν.

— Τί ἐλπίζεις λοιπὸν ἀπὸ τὸν νέον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης.

— Ἐκλαμπρότατε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Πομπεράν, ὡς λέγουσι, συλλαμβάνουσι τὰς ἀρκτοὺς διὰ κατόπτρων, τοὺς ἐλέφαντας εἰς λάκκους, τοὺς λέοντας εἰς δίκτυα καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν κολακειῶν. Ἄν λοιπὸν ὁ Διδιὲ εἶναι ἐπιδεκτικὸς κολακίας, ἐσώθημεν.

— Ἡ κολακία εἶναι ὄπλον, τὸ ὅποσον πολὺ κακῶς χειρίζεσαι, ταλαίπωρε φίλε μου.

— Ἡ θέλησις τὰ πάντα κατορθώνει! Εἶδον ἄλλως τε τόσους ἀδεξίους αὐλικούς ἐπιτυχάνοντας, ὥστε τὰ πάντα δύναμαι ν' ἀποτολμήσω.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ κύριος Βουρβόνος. Ἐρχεται ὁ Διδιὲ μὲ τοὺς νάνους μου.

Προέβησαν βήματά τινα πρὸς τὸν νεανίαν.

— Ἀγαπητέ κύριε Διδιέ, συγχωρήσατέ μας ὅτι σᾶς ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὴν διασκέδασίν σας διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν δι' ὑποθέσεις μας, εἶπεν ὁ Πομπεράν.

— Ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας νὰ δυνη-

θῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ.

— Φεῦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Πομπεράν, ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν εἰς τὸν μὲν, προξενεῖ πολλὰκις ἀπελπισίαν εἰς τὸν δέ. Ὁ θεὸς σὰς εἶναι κατενθουσιασμένος, διότι ὁ βασιλεὺς τῷ ἐζήτησε φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα ταύτην, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀληθῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν κύριον δὲ Μονσενὺ ὅστις πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται.

— Ἀναμφιβόλως, ἐν τούτοις ἡ ἀφίξις τοῦ βασιλέως ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ταραχὴν τὸν σύντροφόν μου καὶ ἐμέ.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς, διέκοψεν ὁ Διδιέ.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον ἐν τούτοις. Ἄν μάθῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι διήλθομεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον τρεῖς ὥρας διασκεδάζοντες, ἀντὶ νὰ καταδιώκομεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὅστις κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα θὰ προέβῃ πολὺ, θὰ ὀργισθῇ. Γνωρίζετε δὲ καλῶς ὅτι δὲν συγχωρεῖ εὐκόλως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης. Εὐκόλυνάτε μας λοιπὸν νὰ φύγωμεν διὰ τινος μυστηριώδους θύρας.

— Φεῦ! ἰππόταί μου, αὐτό, τὸ ὁποῖον μοι ζητεῖτε δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

— Πῶς!

— Τὰς κλεῖδας ἔχει ἤδη ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν ἔδωκεν αὐτὰς ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τοῖς πύργοις ἡμῶν ἐπικρατοῦντα ἔθιμα.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε μυστικὴν τινὰ ἐξοδον;

— Οὐδεμίαν, γενναῖε θωρακοφόρε!

— Μὲ ἐκπλήττετε, εὐγενὴς μου νέε, παρετήρησεν ὁ Πομπεράν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, παρὰ τῷ πατρί μου, εἶχα διπλὴν κλεῖδα. Λυπηρὸν ὅτι καὶ σεῖς δὲν ἔχετε αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν.

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὸν μετ' εἰρωνικοῦ μειδιαματος.

— Θὰ σὰς κάμω μικρὰν ἐκμυστήρευσιν, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν θλίψιν σας ἥττον πικράν.

— Λέγετε.

— Ἰδοῦ! καὶ ἂν εἶχα ὅλας τὰς κλεῖδας τοῦ πύργου εἰς τὴν διάθεσίν μου, δὲν θὰ σὰς ἄφιναν νὰ ἐξέλθετε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Διότι θὰ σὰς ἐβοήθουν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου. Ἰδοῦ δὲ τί θέλω νὰ ἐμποδίσω παντὶ σθένει.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆς! διέκοψεν ὁ Πομπεράν, ἂν τολμήσῃς νὰ μὰς κρατήσῃς ἐδῶ, παρὰ τὴν θέλησίν μας, θὰ κηρυχθῇς φανερά ὑπὲρ τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ θὰ φανῇς ἀπειθὴς πρὸς τὸν βασιλέα.

— Εἰσθε ἐλεύθεροι, κύριε, νὰ μὲ καταγγείλετε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ νέος προσκλίνων.

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν εἴμεθα κατὰσκοποι, ἀλλὰ στρατιῶται πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐπλησίασε τὸν Διδιέ καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Εὐγενὴς μου νέε, εἶπεν αὐτῷ σοβαρῶς, τοῦτο πράττων νομίζετε ὅτι ὑπηρε-

τεῖτε τὸν κύριον στρατάρχην· τούναντίον, τὸν καταστρέφετε. Μὲ ἡμᾶς ὁ κύριος Βουρβόνος εἶχεν ἐλπίδα σωτηρίας. Γνωρίζοντες ποῦ νὰ τὸν συλλαβῶμεν, διεννοοῦμεθα νὰ τὸν προσβάλλωμεν μόνοι, ἀθουρύτως. Ἡδύνατο νὰ ὑπερασπισθῇ ἢ νὰ μὰς διαφύγῃ; θὰ ἐγίνετο μονομαχία τρόπον τινὰ ἄνευ προδοσίας ἢ αἰφνιδίας συλλήψεως. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἴδωμεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσαμεν ἀμφοτέροι, πίπτοντα εἰς ἄλλων χεῖρας ἢ εἰς τὰς ἰδικὰς μας, προτιμῶμεν νὰ καταγγείλωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὸν βασιλέα τὸ ὄνομα τοῦ πύργου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς τὸν προγεγραμμένον.

— Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ νάνοι σὰς εἶπον ἴσως ποῦ κατέφυγεν ὁ κύριός των; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ τρέμων ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ἰσως, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν.

— Ἄν τὸ ἔπραξαν εἶναι οὐτιδανοὶ καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτῶν δὲν εἶναι δι' ἐμέ δικαιολογία. Ἀλλὰ σεῖς, στρατιῶται, ὑπηρετήσαντες ὑπὸ τὸν κύριον Βουρβόνον, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς σας, μὴ διαπράξῃτε πράξιν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἠρυθρίῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

Βαρῶς ἀφίσας τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἄνευ ὀρισμένης τινὸς σκέψεως, καὶ χωρὶς τὸ παράπαν νὰ κινηθῇ τὸ αἰσθημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ἀτιμώσεως κατέθλιβεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχὴν του. Καὶ ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευε τοὺς λόγους τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας, ἠθελε νὰ πεισθῇ καὶ συγχρόνως ἐφοβεῖτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀληθείας. Εἰς τὸ ἀποζηρᾶνθὲν στόμα του ἤσθάνετο γλοιώδη τινὰ πικρότητα.

Μετέβη ἐπὶ τέλους εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ἔπινε διὰ μιᾶς φιάλην ὕδατος τοῦ Ζέλτσ. Τοῦτο ἐδρόσισέ πως καὶ μάλιστα κατεπράυνεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἠδύνατο ἤδη νὰ σκεφθῇ. Μίσος, θλίψις ἀτιμασθέντος ἔρωτος, περιφρόνησις καὶ ζηλοτυπία, πάντα ταῦτα κατέβαλλον τὴν ψυχὴν του· ἀλλὰ διανοούμενος τί ὤφειλεν ἤδη νὰ πράξῃ, ἔκρινεν ὅτι πρὸ παντὸς ἀπρητεῖτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς καὶ τότε, οὕτως ἢ ἄλλως νὰ δώσῃ ἐν πέρας. Καὶ ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τέλους νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν.

Ἀρνηθεὶς τὰς ὑπὸ τῶν φορτικῶν ἀμαξηλατῶν προσφερομένας ἐκδουλεύσεις ὁ Πλάτων, καὶ ἐκκομβώσας τὴν μηλωτὴν του—ἤσθάνετο πληξίν—διηυθύνθη περὶ

πρὸς τὴν ἔρημον ἀπὸ διαβάτας ὁδόν, προσπαθῶν νὰ εἰσπνεύσῃ, ὅσον οἷόν τε ψυχρότερον ἀέρα, καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ἰδρώτος ἐπήνεγκον αὐτῷ δροσιστικὴν καὶ καταπραϋντικὴν ἐνέργειαν. Μετὰ πλείονος ἤδη ἢ πρότερον ἡρεμίας ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς προκειμένης θέσεώς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἐραστής, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ἦνε, πταίει ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς Λιουδμήλας. «Αὐτὸς μάλιστα διόλου δὲν πταίει! Αὐτὴ τὸ ἤθελε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τίς θὰ ἠρνεῖτο... αὐτὴ πταίει, αὐτὴ μόνον καὶ οὐδεὶς ἄλλος!» Ἀλλὰ πῶς νὰ προσε-νεχθῇ πρὸς αὐτήν; Τί νὰ πράξῃ; τί νὰ τῇ εἴπῃ; Καὶ ἰδοῦ, ἐμβριθέστερον σκεφθεὶς ὁ Βελτίστσεφ, ἔκρινεν, ὅτι ἐνταῦθα σκηναὶ δραματικαί, πολὺ δὲ μᾶλλον μελοδραματικαί, δὲν εἶνε πρέπον νὰ λάβουν χώραν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τοῦ μᾶλλον ἡρέμου καὶ ἀταράχου τρόπου νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν πρέπουσαν αὐτῇ περιφρόνησιν καὶ ψυχρῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Συστρεφόμενος ἐν τῇ δίνῃ ταύτῃ τῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἔσυρε νευρικῶς τὸν θώμιγγα τοῦ κώδωνος τῆς ἐρωμένης του.

— Πλάτον Βασίλειεβιτς!... εἰσθε σεῖς; ὥσπερ προσπαθοῦσα νὰ παρατηρήσῃ ἠρώτησε καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα.

— Μάλιστα... ἐγὼ εἶμαι, μετὰ προσπαθείας ἐπρόφερον ὁ Βελτίστσεφ διὰ τρεμούσης φωνῆς, οἱ σκοτεινοὶ καὶ λαρυγγώδεις φθόγγοι διεκόπτοντο καὶ ἐσβέννυντο ἐν τῷ λαρύγγι.

— Σήμερον δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς δεχθῶ, ἡσύχως προειδοποίησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω... ἀλλὰ... ἦλθον ἐπίτηδες... φρονῶ, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐδῶ... Ἐπίτηδες ἐπιθυμῶ μόνον νὰ βεβαιωθῶ...

— Εἰς τί, ἠρώτησεν αὐτὴ ἐλαφρῶς συσπάσασα τὰς ὀφρῦς.

— Εἰς τὸ ὅτι, ἐνῶ μὲ εἰδοποιήσατε ὅτι ἀδιαθετεῖτε, κατορθώνετε νὰ μεταβαίνετε κρυφίως εἰς τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων...

— Λοιπόν, τί μὲ τοῦτο;

— Ὅτι, οὕτω πως, κάμνουν μόνον αἱ ἄτιμοι γυναῖκες! ἀποτόμως καὶ νευρικῶς ὕψωσεν οὕτως τὴν φωνήν, αἰσθανόμενος ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἀναχαίτισῃ ἑαυτὸν, ὅτι αἱ ἀποτόμως προφερόμεναι λέξεις ἐκσπῶνται ἐκ τοῦ κοχλαζόντος στήθους του καὶ μάλιστα, παρὰ τὴν ἰδίαν θέλησίν του.

— Τσσο! αὐστηρῶς καὶ ἡσύχως ἐσταμάτησεν αὐτόν, ἐμφαντικῶς ἀνυψώσασα τὸν δείκτην τῆς χειρὸς τῆς ἡ Λιουδμήλα, παρακαλῶ, μὴ λησμονῇτε ποῦ εὐρίσκεσθε, καὶ μὴ φωνάζετε, νὰ φέρεσθε δὲ πρὸς ἐμὲ μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πάντοτε! Αἱ! ἀρκεῖ. Πλάτον! Μὴ κάμνης ἀνοησίας ἀδίκως! μεταβαλοῦσα ὕψος ἐπὶ τὸ φιλικώτερον εἶπεν αὐτῇ ἀφνης· πῆγαινε καλλίτερα εἰς τὸ σπῖτι σου καὶ πέσε νὰ κοιμηθῇς,